

obraz. Trudoma je vstal in se hotel podati. Ta hip pa je zagledal pred sabo blizu kolovoza svisli. Spodaj v njih je bilo listje. Francelj je poskočil, kolikor je mogel, s pota in krenil k svislim pa se zaril v listje.

Eden od bratov je bil kmalu za njim. Dirjal je dalje. Ko je pa na ovinku spoznal, da ubežnika ni več spredaj, se je obrnil in zavpil nad drugim, da se je moral kam skriti. Oba zasledovalca sta zdaj postala in se nekaj časa ozirala. Težko sta soplela, in bleščalo se jim je v očeh, da sta komaj gledala v sneg. Preiskala sta nekaj grmov, nato pa krenila nazaj proti svislim.

Francelj je kukal iz listja in ju gledal. Pripravil se je, da poskoči in zbeži na pot in nazaj proti vasi. Tedaj je prisopihal oče ravno do svisli. Francelj je planil pokonci, sam ni vedel, kako in zakaj, in se vrgel pred očeta z milobnim klicem: »Ata, ata!« Tako, kakor kličejo ljudje na pomoč v hudi stiski in nadlogi.

Oče je globoko v srcu občutil ta klic in prijel sinka za roke in ga pogledal in zasopel vanj: »Francelj! Kaj pa vendar misliš? Ali si ob pamet? — Janez, brž, da ga oblečemo! Fantè se ves trese.«

Stopili so z vetra v svisli, ga oblekli in se odsopli. Potem so se odpravili domov. Nikomur se ni ljubilo govoriti vso pot.

In doma? Mati je imela s Francljem še večje potrpljenje. Prinesla mu je vročega čaja in dejala: »Zdaj nam pa še zbolí, da bo še več skrbi s teboj. Ti nesrečni otrok, vsega tega bi ne bilo treba danes, če bi bil snoči svoje stvari lepo v redu zložil predse kakor drugi.«

Po kosilu je pričela Franclja tresti vročica. Legel je in ležal teden dni. Imel je časa zadosti, da je dodobra spoznal svojo neumnost in njen vzrok.



Sid:

O polnočnici.

*Skozi svetla okna temne cerkve
zliva se svetloba v noč,
žarke v zvezdne žarke vpleta.*

*Vsa v skrivnosti cerkev je odeta,
vsa kot ena sama pesem sveta —
borna sestra sredi bornih koč.*

